

Årets första boktrave ligger på skrivbordet. En tunn diktbok, en faktabok och några romaner. En av böckerna sticker ut i omfånget. En dansk kriminalroman med dryga 700 sidor. Jag suckar. En trend som vuxit sig allt starkare är de allt mer svällande bokpärmarna och ökade antalet sidor hos nyutgivna romaner. Det finns en tydlig risk av övervikt också i böckernas värld. Varje gång Correns bokcirkel startar på nytt tar vi oss an en klassiker. Vi har genom åren läst Hemingway, Fitzgerald, Harper Lee, Edith Wharton, Hjalmar Söderberg och många fler. Gemensamt för dem alla är ett omfång på ca 200 sidor. Sedan dess har en betydande viktökning ägt rum och frågan är om inte den samtida skönlitteraturen håller på att överskrida sitt BMI (Body Mass Index). Idag verkar ett snitt på en roman vara 400 sidor och många drar iväg till dubbla antalet blad. Recensenter och litteraturkritiker i tidningar och radio har förra året knotat över romaner som "Bålberget" av Therése Söderlind och Gabriella Håkanssons "Aldermanns Arvinge". Goda berättare och berättelser, men som lider av en viss övervikt. När Correns recensent och fd chefredaktör Ernst Klein påpekade att Leif GW Perssons senaste kriminalroman "Den sanna historien om Pinocchios näsa", borde bantas med 200 sidor, fick det författaren att grymta misslynt då han gästade Bokens dag i Linköping. Kritiken om svällande sidor är lågmäld. Ingen recensent vill bli betraktad som lat och bekväm. Men det finns något besvärande med romanernas ökade sidantal. Detaljriktighet och pratighet sker ibland på bekostnad av läsarens fantasi och egen kreativitet. Gunnar Ekelöf skrev: *"Lämna ett gott stycke åt betraktaren, iakttagaren, läsaren. Det ska finnas en tom plats vid det dukade bordet."* Det är den tomma plats som håller på att gå förlorad. Litteraturvetaren Erich Auerbach myntade i sitt klassiska verk "Mimesis" begreppet "bakgrundsdigert". Han jämförde Odysseen med de fåordiga bibliska berättelserna och konstaterade att den litteratur som är sparsmakad och som utelämnar viktiga detaljer överlever i större utsträckning till nya generationers läsare. Kanske är det därför som många klassiker, Marcel Proust till trots, inte är särskilt omfångsrika i sidantal. Böcker som inte har ambitionen att berätta allt är nog de som tilltalar oss mest. Lena Anderssons storslagna berättelse om en komplicerad kärlek i "Egenmäktigt förfarande", för vilken hon fick Augustpriset förra året, har ett återhållet omfång men ett bråddjupt innehåll. Låt oss hoppas på ett bokår med fler tunna böcker och stora berättelser.

Jakob Carlander